

РЕШЕНИЕ

№ 3788

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2631** по описа за **2023** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. В. М., чрез адв. Х. Х., срещу решение № 137 от 09.01.2023 г., постановено по НАХД № 7586/2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 96 състав, В ЧАСТТА, с което е потвърдено издаденото срещу него Наказателно постановление (НП) № 20-4332-017627/09.10.2020 г. на началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, за налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева, както и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца“ за нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП, „глоба“ в размер на 10 лв. за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, както и „глоба“ в размер на 10 лв. за нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

В касационната жалба се преповтарят изложените пред СРС възражения и оплаквания, че АУАН, който е връчен на жалбоподателя, е нечетлив, което затруднявало организирането на защитата му. Иска се отмяна на първоинстанционното решение и отмяна на наказателното постановление в обжалваната му част.

Ответникът – началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция, не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага решението на СРС да бъде оставено в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. – ГРАД, IX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съставът на районния съд, след анализ на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, е установил от фактическа страна, че на 24.09.2020 г., около 5.25 ч. в [населено място], на [улица], И. В. М., като водач на МПС – М. ЦЛК 320, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на К. Г., при извършена проверка от служители от отдел „Пътна полиция“, се установило, че лъха на алкохол и при извършена проверка с Алкотест Дрегер 7510, проба № 551, бил отчетен положителен резултат 1.36 промила. Бил е издаден талон за медицинско изследване № 080456 за МБАЛ „Св. А.“. При проверката водачът категорично отказал да бъде проверен с техническо средство D. test 5000 за употреба на наркотици и техни аналози. Отказът бил обективизиран в Талон за изследване № 080457, който бил разписан от страна на жалбоподателя без възражения. Допълнително е установено, че водачът не е представил СУМПС и свидетелство за регистрация на МПС, както и че управлението от него автомобил не е преминал ГТП в срок.

Нарушенията са квалифицирани като такива по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, чл. 174, ал. 3 ЗДвП, чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП и чл. 147, ал. 1 ЗДвП. Съставен е АУАН, подписан от жалбоподателя без възражения. Въз основа на него е издаденото оспореното пред СРС наказателно постановление.

С потвърдената от съда част от НП на И. В. М. са наложени „глоба“ в размер на 2000 лева, както и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца“ за нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП, „глоба“ в размер на 10 лв. за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, както и „глоба“ в размер на 10 лв. за нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП. За нарушението по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП не е наложено наказание, т.к. е образувано ДП № 225 ЗМК 1575/2020 г. по описа на 01 РУ-СДВР, пр.пр. № 33414/29.09.2020 г.

Изводът на въззивния съд за законосъобразност на тази част от НП, е мотивиран с това, че изложената в АУАН и НП фактическа обстановка е безспорно доказана от събраните по делото доказателства, приобщени от съда към доказателствената съвкупност по делото, включително от сведенията на разпитаните свидетели, които били категорични, че при оказаното съдействие и извършената на място проверка е установено, че И. М. не носи документите, описани в АУАН, и е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества. Въззивният съд е приел, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на вменените му нарушения.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

По отношение на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП:

Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за

установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че на посочената в НП дата и място, жалбоподателят е бил поканен и е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и техните аналози. Отказът е надлежно удостоверен след извършения тест за употреба на алкохол. Обстоятелството, че жалбоподателят не си спомня за такава проверка не означава, че тя не се е състояла. Същият е подписал АУАН и талона за медицинско изследване, следователно е запознат с фактите по делото. Съставът на районния съд е обсъдил поотделно и в съвкупност всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства и доказателствени средства и е мотивирал извод за безспорна установеност на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. При анализът на доказателствата не е допуснато нарушение на процесуалните правила и съдът не е допуснал превратно тълкуване на правната значимост на отделните доказателства.

Нарушенията на чл. 100, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗДвП, поради естеството си ще бъдат разгледани в съвкупност. Цитираните разпоредби въвеждат задължение за водача на моторно превозно средство да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него (т.1) и свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управлява и за тегленото от него ремарке (т.2). Безспорно се установява, че касаторът не ги е представил в хода на проверката, поради което законосъобразно му е ангажирана административнонаказателната отговорност и за тези две нарушения.

Неоснователно е възражението, че АУАН бил нечетлив, поради което жалбоподателят не разбрал за предявената му проверка за употреба на наркотични вещества. Отказът да бъде тестван е удостоверен в талона за медицинското изследване с № 080457 от 24.09.2020 г., който касаторът е подписал. На следващо място, на наказаното лице е предявен за подпис оригиналният АУАН, който също е подписан без възражения. Тоест, дори индиговото копие, което му е връчено, да не е било достатъчно четливо, което обстоятелство не се установява, то оригиналът е бил налице и същият се е запознал със съдържанието му, след като го е подписал, при това без възражения. В тази връзка оплакванията в жалбата, че допуснато съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото му на защита, се явяват неоснователни и не могат да бъдат споделени от касационната инстанция. Решаващият състав на районния съд е обсъдил всички наведени в сезиращата го жалба възражения и мотивирано ги е отхвърлил. Изводите на първоинстанционният съд се споделят напълно и от касационната инстанция, поради което е ненужно да бъдат повтаряни.

Възраженията на касатора, че е бил в състояние на толкова тежко алкохолно опиване, че да не може да разбере естеството на извършваната проверка, да се запознае със съставените документи и адекватно да организира защитата си, са неоснователни, доколкото и противоречат на принципа, че никой не може да черпи права от собственото си противоправно поведение. В конкретния случай жалбоподателят сам

се е поставил в ситуация да управлява МПС след употреба на алкохол, поради което няма как се позовава на това си състояние в своя защита. Следва да се посочи, че същият е бил в състояние да управлява МПС, да разговаря с полицейските служители, да направи теста за употреба на алкохол и да подпише представените му за подпис документи, от което следва, че същият е бил достатъчно адекватен, за да разбере случващото се. Съдът намира също така, че касаторът подробно описва в касационната жалба причините, поради които не е пожелал да му бъде извършен кръвен тест за употребата на наркотични вещества или техни аналози, т.е. бил е в състояние да извърши преценка на обективната действителност, да разбира свойството и значението на постъпките си, както и да ги ръководи. Ето защо, касационната инстанция намира тези възражения за неоснователни. Обжалваното решение на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 137 от 09.01.2023 г., постановено по НАХД № 7586/2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 96 състав, В ЧАСТТА, с което е потвърдено Наказателно постановление № 20-4332-017627 от 09.10.2020 г. на началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.